

Soud první stolice vrátil vymáhajícímu věřiteli návrh na povolení exekuce na důchody dlužníka k doplnění, by jej, ježto jde o případ, hodící se k tomu, aby vyhotovení soudního usnesení bylo pořízeno ve zkrácené formě, podle čl. VI. čís. 3 cís. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. zák. upravil ve smyslu cit. nař. dle vzoru, uvedeného v nař. min. sprav. ze dne 2. června 1914 čís. XIV Věst. min. sprav. a předložil opět do osmi dnů. Rekursní soud odmítl rekurs vymáhajícího věřitele, ježto usnesení, jímž byla vyzvána vymáhající strana, aby upravila návrh na povolení exekuce na důchody povinné strany, není rozhodnutím ve věci samé a není tudíž proti němu samostatného opravného prostředku (§ 78 ex. ř. a 84 c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekurs není důvodný. Usnesením soudu první stolice nebylo o exekčním návrhu dovolacího rekurenta rozhodnuto věcně, nýbrž bylo mu, jak patrné z tohoto usnesení, podání vráceno k odstranění formální vady, která jest s to, by překazila řádné úřední vyřízení, t. j. vyřízení ve zkrácené formě. Jde tedy o usnesení ve smyslu § 84 první odstavec c. ř. s., které podle druhé věty tohoto místa zákona nemůže býti napaden samostatným opravným prostředkem. To platí podle § 78 ex. ř. i pro exekční řízení, a právem proto odmítl rekursní soud rekurs vymáhajícího věřitele do tohoto usnesení, aniž se pustil do řešení otázky, zda usnesení jest i věcně opodstatněno.

Čís. 12293.

Zajištění půdy drobným pachtýřům.

Desítiletou lhůtu podle druhého odstavce § 22 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n., jest počítati od knihovního nabytí nemovitosti.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1174/32.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou dražbou dlužníkových nemovitostí, zapsaných ve vložkách čís. 130 a 159. Rekursní soud exekční návrh zamítl.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu a změnil napadené usnesení potud, že ohledně nemovitostí zapsaných ve vložce čís. 159 obnovil usnesení prvního soudu; ohledně nemovitostí zapsaných ve vložce čís. 130 dovolacímu rekursu nevyhověl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, pokud jde o nemovitosti vložka čís. 130. Tyto nemovitosti jsou podle druhého odstavce § 22 zákona čís. 318/1919 v doslovu zákona čís. 311/1920, zákonem čís. 92/1931 v platnosti ponechaného, ztíženy zákazem zcizení pro dobu desíti let. Mylný jest názor dovolacího rekurenta, že doba platnosti onoho zákazu uplynula, ježto od účinnosti zákona čís. 311/1920 je více než 10 let. Není pochybnosti a vychází z ustanovení uvedeného místa zákona čís. 318/1919 pokud se týče čís. 311/1920, že onu desítiletou lhůtu jest počítati od nabytí nemovitostí a, ježto nemovitosti bylo nabyto zápisem v pozemkové knize ze dne 25. ledna 1923, řečená lhůta ještě neuplynula. Protože svolení Státního pozemkového úřadu ke dražbě nebylo vykázáno, právem rekursní soud návrh na dražbu nemovitostí vložka čís. 130, zamítl a dovolacímu rekursu do této části napadeného usnesení bylo odepříti úspěch.

Čís. 12294.

Všeobecná veřejná nemocnice v Plané jest způsobilá, býti stranou rozepře.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 2/33.)

Žalobě Všeobecné veřejné nemocnice v Plané proti okresní nemocenské pojišťovně v Teplé procesní soud první stolice nevyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu, maje za to, že žalobkyně nemá způsobilosti ke sporu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k použitému zrušovacímu důvodu, o odvolání po zákonu jednal.

D ů v o d y :

Odvolací soud upírá žalobkyni způsobilost, býti stranou rozepře, protože budova s pozemky jest vlastnictvím okresu a žalující nemocnice nemá platných stanov, ale činí tak neprávem, neboť podle zprávy příslušného okresního hejtmana ze dne 10. listopadu 1930 čís. 232 Ly z roku 1930, patří ostatní majetek (vnitřní zařízení a pod.) nemocničnímu fondu žalující strany a podle téže zprávy a výnosu zemské správní komise pro Čechy tam uvedeného o prohlášení žalující nemocnice za veřejnou nejsou sice její stanovy dosud schváleny, jsou však podle uvedeného výnosu až do té doby pro ni závazné normální stanovy, uveřejněné vyhlášením c. k. místodržitele pro Čechy ze dne 12. března 1890, čís. 33 z. zák. pro Čechy. Žalobkyně má tudíž stanovy pro ni závazné, ale má i vlastní majetek, k němuž podle § 2 těchto stanov patří zejména i náhrady za náklady ošetrovací, jež byly vyhláškou zemského presi-